

Увлечень въ мисли, той не усети кога се съмна.

Всички станаха.

Стареца Игнатъ изгледваше. всѣкиго и като че всѣки му бѣ омилѣлъ. И знаейки, че ще ги напуска — идѣше му да заплаче.

Гледа ги и мълчи.

Време е да излѣзатъ на двора да се поразходятъ на прѣсенъ въздухъ, а никой не става. Всички сж насѣдали по одъритѣ си и гледатъ стареца. Той събра това-онова, що имаше, въ пѣстрата си торбичка, тъкана отъ конопъ, наложи калпакъ и стана.

Искаше да отиде при всѣкиго и да каже сбогомъ, а нѣщо като че го души. Той преглътна плюнка, като да разкара събралото се на гърло, а не отива.